

7K84 bora

No. 10.

2 morsomme Viser.

Hr. Mathiesen paal „Apollo-Salonen“.

Mel. : ♪ Lars Kvaal han drat sig ofte paa en Kant, san.
 Hr. Mathiesen var en ærlig Sjel, sa'e man,
 Lidt indskrænket, værst imod sig selv, sa'e man,
 Han var gift, men Tonen
 Var ei god, for Konen
 Gav ham stundom, De forstaar mig vel, sa'e man.
 Hun var Ven, sa'e man,
 Med hans Svend, sa'e man,
 O! Gud hjælpe saadan Egtemænd, sa'e man.
 Hr. Mathiesen sa'e: jeg er kjed, sa'e han,
 Af det Giftermaal, den Herlighed, sa'e han;
 Vared' ikke længe,
 Men jeg vil ei hænge
 Mig omsonst for det og blive vred, sa'e han;
 More mig, sa'e han,
 Det vil jeg, sa'e han,
 Ud i Aften gaar jeg paa Galej, sa'e han.
 Det var heldigt, at min Kone Brev, sa'e han,
 Fik imorges, inviteret blev, sa'e han,
 Af en god Veninde
 Ud til Christiansminde,
 Otte Dage tror jeg nok hun skrev, sa'e han.
 Den Tid i, sa'e han,
 Er jeg fri, san,
 For det Pøkkers Toffelthrani, sa'e han.

Paa „Apollo“ er i Aften Knald, sa'e han,
Maskeade i den store Sal, sa'e han,
Dg en Masse Piger,
Eftersom man siger,
Hør, Mathiesen! den er ei saa gal, sa'e han.
Jeg maskest, sa'e han,
Ugenert, sa'e han,
Sænger i — den har jeg før prøbert, sa'e han.

Dg Mathiesen, sort fra Top til Taa, sa'e man,
Med en voldsom Munketappe paa, sa'e man,
Saaes i Dandsens Midte,
Dg Mathiesen svebte,
Det var myrderlig hvor han gif paa, sa'e man.
Han var her, sa'e man,
Han var der, sa'e man,
Gjorde Kur, ja næsten til Enhver, sa'e man.

Ja min Sandten, det kan hønds den gif, sa'e man,
Hver en Polka Hr. Mathiesen fik, sa'e man,
Stadig paa han vendte,
Men saa En der spændte
Ben; der laa han samme Dieblif, sa'e man.
Han sa'e hov, sa'e han,
Ellers dov, sa'e han,
Ku'e De gjerne sige med Forlov, sa'e han.

„Lille Frøken! De er faldet med,“ sa'e han,
Til sin Dame, sikken Enighed, sa'e han,
Dg hvad Skjæbnen vilde
Sammensoie, stille
Maa nok aldrig man, saavidt jeg veed, sa'e han.
Deres Arm, sa'e hun,
Jeg er saa varm, sa'e hun,
Dg saa træt af al denne Allarm, sa'e hun.

„Lille Frøken! tal, hvad vil De ha'e, sa'e han,
Karbonade, eller skal vi ta'e sa'e han,
Kylling, man maa lad'en,
Paa „Børsen“ der er Maden,
Meget ordentlig, hvad vil De ha'e, sa'e han.
Kyllingsteg, sa'e hun,
Tror nok jeg, sa'e hun,
Men tag to Portioner kun til mig, sa'e hun.

De har dog en prægtig Appetit, sa'e han,
Men tag Massen af, det kan De frit, sa'e han,
Lad mig se, jeg beder,
Deres Indigheder,

Lad mig kysse Dem, o! bare lidt, sa'e han.
 Han er kjær, sa'e hun,
 Naa lad vær, sa'e hun,
 Og kom nu ei med Støvleskifter her, sa'e hun.
 Skal vi ei ha'e Vin til Maden, hva'? sa'e hun,
 De vist tror jeg er fra Landet a', sa'e hun,
 Jeg vil ha'e Champagne,
 For den Drik den kan jeg
 Ride o! saa godt, den vil jeg ha'e, sa'e hun.
 Ja, befal, sa'e han,
 Blot og tael, sa'e han,
 Naa, Mathiesen! den er gru'lig gal, sa'e hun.
 Hvad er det? jeg tror mit Navn De veed, sa'e han,
 Boer De maaste og paa Nordnæs med, sa'e han,
 Nei, — hvor Torvet ender,
 Jeg mig fra Dem vender,
 Og maa ride mig fra Deres Favn, sa'e hun.
 De er rar, sa'e hun,
 Og De har, sa'e hun,
 Talegaver; fly mig en Cigar, sa'e hun.
 Hun er rigt'nok lidt emancipert, sa'e han,
 Men nu har saa Meget jeg spendert, sa'e han.
 Saa jeg kan ei dølge,
 Jeg vil gjerne følge
 Hende hjem, det ellers var forkert, sa'e han.
 Følge hjem, sa'e hun,
 De er slem, sa'e hun,
 Naa lad gaa: jeg kjøre vil med Dem, sa'e hun.
 Her paa Torvehjørnet skal jeg a', sa'e hun,
 Mange Tak, Mathiesen! skal De ha', sa'e hun,
 Her De smukt maa bli'e,
 Men jeg vil dog si'e
 Dem et Ord, De kan til Indtægt ta'e, sa'e hun;
 Jeg maskert, sa'e hun,
 Har fixert, sa'e hun,
 Dem iasten, bleven frit trakteret, sa'e hun.
 Ja den Lærepenge den er streng, sa'e hun,
 Jeg er Dame ei, men Skræbberdreng, sa'e han.
 Pyntet ud for Løier,
 Tro blot ei jeg spoger,
 Spørg blot Mester, men han er i Seng, sa'e han.
 De var kjendt, sa'e han,
 For jeg blev sendt, sa'e han,
 Med Deres Buxer, da de nys blev vendt, sa'e han.

En fornuftig Bondepige.

Mel.: Den Somand heisede sit Flag.

1. Jeg havde mig en kjerlig Ven, Han hed Peer Gilleleie, Hver Aften kom han til mig hen, Han var mit bedste Cie. Han var saa kjon, han var saa go', Sa allerbedst derhjemme, Han sa'e: Jeg fattig er, men tro, Dg skal dig aldrig glemme.

2. Han blev Soldat i Kjøbenhavn, Jeg sørgede saa saare, Han trykkede mig til sin Favn, Dg sa'e: Vi sees ad-aare. Dg aldrig maa du tro om mig, Jeg svigter dig, min Pige; Jeg elsker jo alene dig, I hele Danmarks Rige.

3. Saa gav jeg ham en Ring af Guld, Den kosted' fire Daler, Dg sa'e: Jeg ogsaa bli'er dig huld, Din Tro-skab jeg betaler. Fra Kjøbenhavn han skrev saa tidt De første fjorten Dage, Men siden skrev han meget lidt, Til-trods for al min Klage.

4. Saa holdt tilsidst han ganske op, Jeg horte Et og Andet! Han bleven var en lystig Krop, Dg lo ad os paa Landet. Tre Aar gik hen, jeg grød og var Hel sørgelig til-mode, Jeg var forladt — den Sag er klar, Som Sagerne de stode.

5. Det fjerde Aar kom Peer dog hjem, Det Syn mig gru'lig vorte, Thi, vilde De bare tænke Dem, En Kone med han førte. De kom i Pjalter slet og ret, Saa han var gift, den Tosse, Jeg sa'e: Naar du er gift, ja det Er jeg for-resten osse.

6. Du tænkte vel, jeg sad og graad, For Peer, som grunt mig narred', Nei, du kan tro, at jeg var med, Dg ei saa farligt var'ed. Den rige Gaardmandsøn Peer Hans, Han beiled til mig længe, Dg saa i Høsten til en Dands fik Sagen rigtig Gjænge.

7. Vi gifted os og sidder godt, En Søn har nys jeg faaet; Men Peer, det gaar nok dig lidt smaat, Din Vøn du nu har naaet. Naar, jeg vil ikke være haard, Nød skal I ikke lide, I kan jo tjene paa min Gaard, Saa har I Brod at bide.

8. Nu er de da paa Gaarden her, Sa Peer maa mig nu tjene, Den Straf han deri har, den er Ei ringe, skal jeg mene; Tidt ser jeg Taarer i hans Blik; Naar med min Mand jeg vanker, Saa staar i Stalden han paa Kig Dg falder saa i Tanker.

Pris: 10 Ore.

Haand-Drøler

istandsattes hos Theodor Rose paa Smørsalmindingen.